

Thorvald Staunings tale ved indvielsen af mindesmærket for Solloks besætning

Taler

Thorvald Stauning
Statsminister

Dato

20. oktober 1930

Sted

Esbjerg

Ministeriet for Søfart og Fiskeri har besluttet at rejse en Mindesten her i Esbjerg for at ære tre Mænd, der mistede Livet under Forsøg paa at frelse en anden Baads Besætning fra Forlis og Død.

Det er et Aar siden, at en Storm rejste sig ude over Nordsøen. To Fiskekuttere styrede fra samme Fiskeplads ind imod Esbjerg. Den ene af disse, Kutteren "Edith" led betydelig Skade, og Besætningen kæmpede en halv Dag for at frelse Baad og Liv. Men saa hejstes Nødflag, og Kutteren "Sollok"s Besætning var Rede til at yde Hjælp.

Under Forsøgene paa at gennemføre en Redningsdaad kuldsejlede "Sollok", og Besætningen satte Livet til. ----

Det var tre unge Mænd, som modigt vovede Livet for andre, og som derved gik bort. ---

Tre unge Mænd, der just var i Færd med at tage Livskampen op.

De tre Mænd var:

Den 28 Aar gl. Fiskeskipper John Chr. Ebsen.

Den 20 Aar gl. Fisker Theodor Martinsen, og

den 17 Aar gl. Fisker Peter Kr. Andersen.

Hvis disse tre Mænd havde gennemført deres Redningsdaad, havde vi æret og paaskønnet dette, men deres Gerning var ikke mindre værd, fordi de selv satte

Livet til.

“Edith”s Besætning, der efter Fartøjets Stranding bjergede sig i Land ved Hjælp af Hyttefadet, vil aldrig glemme den Vilje til at bringe Hjælp, som de tre Mænd viste, og vi andre, ja hele Samfundet, har Grund til at fastholde Mindet om den smukke Daad, og om de tre Mænd, der blev derude.

Vi tænker i denne Stund paa de tre og paa mange andre, der gjorde deres Pligt, ikke en Pligt ifølge en Lovparagraf, men den Pligt, hvorom der star skrevet i gode, i modige, i djærve Sømænds og Fiskeres Hjerter.

Vi tænker i denne stund paa dem, der øver den strenge Gerning paa Havet. De maa derud, Sømanden og Fiskeren, ud for at bjerge det fornødne til Livets Ophold, ud for at virke som gode Samfundsborgere i Landets Tjeneste, og vi ved det, at nu og da finder de deres Grav under Opfyldelsen af pligtens Bud.

Vort Land, det havomkranste Land, har en pligttopfyldende og modig Fiskerbefolkning og Sømændsstand. Slægtled efter Slægtled følger Kaldelsen fra Havet, og nu og da tager Havet Magten fra de djærve Søfolk. Rundt om i Landet sidder Efterladte; alle er vi i Grunden Efterladte af dem, der blev derude. Alle har vi Anledning til at vise Agtelse for dem, der øver den haarde Gerning, alle bør vi ærbødigt værne om de Minder, der knytter sig til Mænd, der satte Livet til under Udførelsen af et nyttigt Arbejde i Samfundets Tjeneste.

Vi sætter et Minde her i Esbjerg Havn; her, hvorfra Bad efter Bad gaar ud igennem alle Aarets Dage; her, hvor Budskabet ofte har lydt om Stormen, om Nøden for stærke Mænd i Kamp mod mægtige Naturkræfter; her, hvor vi stadig haaber at se Mænd vokse op til Livets Gerning med den Styrke og det Mod, som kræves af Fiskekutternes Besætning. Vi sætter Mindestenen her i Anerkendelse og ærbødighed for de tre Redningsmænd fra “Sollok”, men vi ved, og vi ønsker, at Mindesmærket leder Tanken hen paa mange andre, der har øvet Redningsdaad, og paa mange, der ofte gjorde deres Pligt med Døden for Øje.

Vi tænker i denne Stund paa de Venner og Slægtninge, der mistede de tre Mænd, som var ude med “Sollok”, men vor Tanke omfatter mange andre, der mistede deres Kære ude paa Havet.

Naar Døden først har meldt sig derude, er det saa lidt vi evner at udrette for de

Efterladte, men hver Gang Menneskeliv mistes under Udøvelsen af Sømandens og Fiskerens Gerning, bør det formane os, d.v.s. Samfundet, til stadig at gøre det mest muligt for at mildne Tabene der, hvor de føles tungest, og for at afværge Ulykker, som menneskelig Magt kan afværge.

At sikre Menneskeliv paa Søen er og maa stadig være Maalet, thi Gerningen derude har Krav paa meget Hensyn. Mange Hjælpemidler star nu til Raadighed, og man maa ikke vige tilbage for at lade Samfundet gøre sin Pligt overfor dem, der i Pligtfølelse røgter deres Garn ude paa det store, voldsomme Hav.

Vi ønsker, at alle vil gøre deres Pligt nu og i Fremtiden, saadan som de tre Mænd, hvis Navne star på Stenen, var rede til at gøre det, som de følte var Pligt.

Vi lader Dækket falde og bøjer os i Mindet om de tre modige Mænd og skænker Mindet om de mange, der fandt deres Grav derude, en venlig og anerkendende Tanke. –

Æret være Mindet om de djærve Mænd, der blev derude.

Kilde

Rigsarkivet: Statsministeriet Thorvald Stauning, Embedsarkiv. 1929-1942 (0001+M01). Taler, artikler med videre.

Kildetype

Maskinskrevet manuskript

Tags

Indvielsestale, Mindetale, Socialdemokratiet

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/thorvald-staunings-tale-ved-indvielsen-af-mindesmaerket-for-solloks-besaetning-1930>